

по-естественна и отговаря на историята. И по принципъ и по сжщество, днесъ болшинството на Италия е противъ перманентната емиграция, респективно тая за Америка. Ний нѣмаме перманентна емиграция, каквато е италианската, главно за Бразилия и Аржентина, но колкото и да е малъкъ процента на емигриралитѣ българи за винжги въ Америка, загубата, обаче, отъ тѣхъ и отъ отсжтствието на останалитѣ отъ отечеството си въ продължение на 2 до 5 и по-вече години, *е много по чувствителна за насъ отколкото за италианцитѣ*. Още отъ самото начало наблѣгнахъ на обстоятелството, че ний като малъкъ народъ, бидейки въ международно отношение въ сѣвсѣмъ не шеговито положение, прѣживяващъ отъ день на день изострящи се кризи — ний сме призовани да правимъ по-други жертви и то при по-други условия.

Да почнемъ отъ трѣгването на емигрантитѣ ни за Америка и свършемъ съ завръщането имъ.

Прѣди всичко, въ каквито и размѣри да достигне нашата емиграция, като допуснемъ за минута, че у насъ се приеме принципа на свободното емигриране, ний никогажъ нѣма да достигнемъ до такава организация на емиграционното дѣло, до каквото, вече по неволя, сж достигнали италианцитѣ. Въпросътъ е главно за направенитѣ подобрѣния по прѣзокеанното прѣвозване на емигрантитѣ и за услугитѣ на покровителнитѣ емиграционни дружества и организации, както въ самата Италия, тъй и въ имиграционнитѣ страни. За това се иска не само пари, частна инициатива, но и географично положение, каквото има Италия, а нѣма България. Прѣзокеанното прѣвозване на нашитѣ емигранти става отъ неконтролирани отъ наша страна транспортни дружества. За нашитѣ емигранти въ параходитѣ никой не се грижи, а видѣхме на какви опасности могатъ да се изложатъ пжтующитѣ двѣ и по-вече седмици по океанъ италиански емигранти и то подъ грижата на свои лѣкари, въ